

Job på særlige vilkår

Handicapidrættens Videnscenters to jobkonsulenter har siden 1996 formidlet en række meget forskellige job. Jobkonsulenternes erfaring er, at meget kan lade sig gøre, når job-søgeren har lyst til at arbejde, og når der tages udgangspunkt i hans eller hendes ressourcer og muligheder. I løbet af den periode, hvor vi har arbejdet med jobformidling til handicappede, er der sket meget. Der har været stor opmærksomhed om det rummelige arbejdsmarked og holdningen har været, at der skal være plads til alle. Det har været en positiv udvikling. Men samtidig er der sket noget andet: Vi begynder at støde på flere og flere mennesker, som mod deres vilje presses af kommunen til at arbejde mere, end de kan magte.

En af dem, som føler sig presset, er Niels Akselsen. Ham kan du læse om på side 5. Vi har også skrevet mere om vores oplevelser med, hvad der i øjeblikket sker med det rummelige arbejdsmarked på s. 3. Men du kan også læse en masse gode, sjove og måske også lidt utraditionelle historier om mennesker, som det er lykket for. Mennesker som har fået lige præcis det job, de allerhelst vil have, med de hensyn det er nødvendigt at tage. God læselyst!

Foto: Nils Juel Berg

Niels Akselsen har i snart 15 år kæmpet med sin kommune om en afklaring af sin jobsituation. Læs side 5.

Jeg vil bidrage med det jeg kan!

Da Gretha Lukovski Andersen fortalte kommunens jobkonsulent, at det hun ønskede sig mest var et fleksjob 15 timer om ugen, var hans kommentar "Du finder aldrig et job". Derfor mente jobkonsulenten, det var bedre med en pension. Men Gretha protesterede og fik kontakt med Torben Pehrsson fra Handicapidrættens Videnscenter. Han hjalp med at finde et fleksjob som pædagogisk madmor på en intuition for omsorgssvigtede børn. Læs s. 2.

Foto: Tine W. Rasmussen

Foto: Tine W. Rasmussen

En mand med KRÆMMERMENTALITET

Josef Krejbich blev i 1995 uddannet som salgsassistent i Antikhjørnet Bagsværd. Hvorefter han søgte nye arbejdsmæssige udfordringer. Syv år senere vendte han igen tilbage til sin gamle arbejdsplads, men denne gang i et fleksjob. Hans arbejdsgiver er glad for at have ham tilbage: "For den mand kan sælge sand i Sahara", mener hun. Læs mere om Josef s. 7.

Drømmejobbet hos Socialdemokraterne

For Lene Rasmussen er en drøm gået i opfyldelse. For et års tid siden startede hun i et fleksjob som kontorassistent for Socialdemokraterne i Folketinget. Ikke engang i sin vildeste fantasi havde hun forestillet sig, at det var muligt at få sådan en stilling. Men en henvendelse til jobkonsulent Inge Sørensen åbnede en dør. Læs s. 9.

Foto: Lars Bahl

Jeg vil bidrage med det jeg kan!

Af Dorthe Christiansen
Foto: Tinie W. Rasmussen

Der er en tilfredsstillelse i at tjene sine egne penge, så længe som det overhovedet er muligt, mener Gretha Lukovski Andersen. Derfor ønskede hun ikke at få en førtidspension som 30 årig, selv om hendes kommune mente, det var det bedste for hende. Heldigvis gav fleksjob-ordningen Gretha mulighed for at blive på arbejdsmarkedet.

- Torben Pehrsson så på mig som et menneske. Han vurderede mig ikke ud fra min diagnose, han hørte på, hvad jeg havde at sige. Han mente at det sagtens kunne lade sig gøre at finde et fleksjob til mig, fortæller Gretha Lukovski Andersen.

havde at sige. Han spurgte mig, hvad jeg gerne ville arbejde med - og han gav udtryk for, at det sagtens kunne lade sig gøre at finde et fleksjob til mig, fortæller

Gretha Lukovski Andersen er 38 år, gift og mor til en dreng på 14 år. Hun bor i Karise. Gretha har fibromyalgi, er hybermobil, har slidgigt og mavesår. Hun er uddannet smørrebrødsjomfru og har haft forskellige job inden for sit fag. I dag arbejder Gretha i et fleksjob som pædagogisk madmor på den selv-ejende institution Sivbæk, som er et opholdssted for omsorgssvigtede børn og unge mellem 10-18 år. Et job som hun har haft i to et halvt år i femten timer om ugen fordelt på tre dage. Grethas opgave er kort fortalt at lave mad og snakke med de unge om vigtigheden af sunde kostvaner.

Op ad bakke

Men inden Gretha fik jobbet som pædagogisk madmor, måtte hun slås med sin kommune i 6 år. Hun blev sendt i flere arbejdsprøvninger og oplevede nederlag på nederlag. Hun ville selv gerne have et fleksjob femten timer om ugen. Men der var ikke megen hjælp at hente til den idé. Kommunen ville hellere give hende pension. Jobkonsulenten mente, det var umuligt at finde en arbejdsplads til hende, når hendes arbejdsevne "kun" var på femten timer om ugen. "Du finder aldrig et job" var jobkonsulentens kommentar til hende. Men Gretha havde ikke lyst til at blive pensioneret: - Jeg er jo et totalt udadvendt menneske. Jeg har det da godt med at være hjemme, men.....jeg var kun 30 år. Skulle mit arbejdsliv allerede stoppe

der? Nej, jeg ville gerne ud og være "normal" nogle timer om ugen. Ud og bruge mig selv, gøre noget for andre og blive anerkendt som menneske. Og så vil jeg da heller ikke lægge skjul på, at der også er økonomi i det. Der er da en tilfredsstillelse i selv at kunne tjene sine penge. Jeg havde ikke lyst til at blive hjemmegående!, fortæller Gretha.

Hun var frustreret, og følte sig svigtet af systemet. Mistænkeliggjort p.g.a. sin diagnose:

- Jeg ser jo glad og smilende ud, og derfor tænker mange "nåh, hun har nok ikke så ondt, som hun siger". Men jeg har kroniske smerter, og mit overskud er ikke som alle andres. Derfor kan jeg ikke klare en hel arbejdsdag. Det er nødvendigt at tage skånehensyn. Men det betyder jo ikke, at jeg ikke kan klare noget som helst, fortæller Gretha.

En dør åbnes

I bladet "Optimisten" så Gretha en omtale af Handicapidrættens Videnscenters jobformidling, og derfor tog hun kontakt hertil. Hun mødte job-konsulent Torben Pehrsson og:

- Det er det bedste og mest optimistiske, der er sket for mig i syv år: For os med fibromyalgi er et dømt folkefærd. Neuropsykolog Lise Ehlers har fx været fremme og sagt, at sygdommen slet ikke eksisterer, men at det hele handler om ondt i livet.

- Men Torben så på mig som et menneske. Han vurderede mig ikke ud fra min diagnose, han hørte på, hvad jeg

Gretha.

Det endte med Grethas nuværende job som pædagogisk madmor. Et sted hvor hun er glad for at være:

- I 95% af tiden er jeg glad for mit job. Det betyder meget for mig at have nogle kollegaer. At komme ud og gøre en indsats og forhåbentlig også en forskel. Og fordi jeg ikke arbejder fuldtid, har jeg måske også lidt mere overskud til børnene på institutionen, som jeg har et virkelig godt forhold til, fortæller Gretha.

Gretha er den eneste på arbejdspladsen, som har et fleksjob og en gang imellem føler hun, at der mangler forståelse for hendes situation fra nogle af kollegaerne:

- Ind imellem kan det godt være svært at være den eneste fleksjobber på arbejdspladsen. Der kan godt komme bemærkninger som "Vi er også trætte" og "Hvor må det være rart med en lang weekend". Jeg ved godt, at mine kollegaer ikke mener noget med det, men alligevel kan sådanne bemærkninger godt gøre ondt. Det ville være rart at kunne dele sine erfaringer med andre fleksjobbere, mener Gretha Lukovski Andersen.

Videnscentrets jobformidling

Handicapidrættens Videnscenter beskæftiger to jobkonsulenter, som først og fremmest arbejder på to områder:

- Jobkonsulenterne hjælper med at finde job til mennesker med handicap, som ikke kan finde job på egen hånd.

- Og de arbejder med at overføre Videnscentrets metode til andre, som arbejder med det rummelige arbejdsmarked. Derfor har vi indgået samarbejdsaftaler med fx kommuner, organisationer og formidlingshuse.

Det særlige ved jobkonsulenternes arbejde er deres metode, som er inspireret af den måde handicapidrættens fungerer på: Når man tager udgangspunkt i det, folk er gode til og har lyst til og samtidig bruger fantasien, så kan meget lade sig gøre. Gennem mere end syv års arbejde har vi oplevet, at der er en række forudsætninger, som bør være til stede, når man ønsker en succesfuld jobformidling. Disse forudsætninger har vi formuleret i 13 grundregler, hvoraf de fem vigtigste er:

- Det vigtigste er, at den jobsøgende har lyst til at arbejde
- Alle er gode til et eller andet
- Mennesket kommer før arbejdspladsen
- Man kan ikke se på mennesker, hvad de kan. De må have chancen for at vise det i praksis
- Arbejdsmarkedet er ikke lykken for alle.

Det er vores erfaring, at disse grundregler altid bør være i fokus, når man arbejder med job på særlige vilkår.

Vil du læse en mere uddybende beskrivelse af de 13 grundregler, så gå ind på vores hjemmeside www.handivid.dk - gå ind under punktet "Job på særlige vilkår" og læs artiklen "13 rigtige".

Fleksjobbere under pres

Antallet af fleksjob vokser. Men det gør ventelisterne og frustrationerne også

Af
Ove Kristiansen, Pressebureau 2000,
og
Kristian Jensen, Handicapidrættens Videnscenter

Det er blevet langt sværere at få tilkendt førtidspension. Antallet af mennesker, der skal i fleksjob, er vokset markant siden førtidspensionsreformen. Ventelisterne vokser, og det gør frustrationerne hos dem, som det drejer sig om, også.

- Nogle handicappede vil gerne i job, men får ikke chancen, fordi de kommunale jobformidlere opfatter dem som for 'skæve' eller for svære at finde job til.
- Andre oplever, at kommunen har urealistiske forestillinger om deres arbejdsevne. De føler sig presset til at tage job, de ikke magter, eller til at arbejde flere timer, end de kan klare.
- I nogle kommuner er mange blevet visiteret til fleksjob uden en ordentlig vurdering af deres arbejdsevne og øvrige forhold.
- I andre kommuner tvinges langvarigt arbejdsløse kontanthjælpsmodtagere i gentagne aktiveringsforløb og arbejds-

prøvninger, fordi kommunen ikke er parat til at tilbyde fleksjob eller pension.

Ventelisten vokser

På landsplan steg antallet af etablerede fleksjob fra 1. kvartal 2002 til 1. kvartal 2003 fra 17.280 til 22.881 svarende til 32%.

Men ventelisten voksede endnu hurtigere. Ifølge Danmarks Statistik var antallet af borgere på ledighedsydelse i marts i år steget til 3.994 mod 1.729 et år tidligere – en stigning på 131%. Det er dels personer, der venter på deres første fleksjob, dels personer der er blevet arbejdsløse efter at have været i fleksjob. (Se tabellen). Og det er endda kun en del af sandheden. De mange, som kun får kontanthjælp, mens de venter på fleksjob, er nemlig ikke med i statistikken! Arbejdsdirektoratet har netop iværksat en undersøgelse af hele fleksjob-ordningen. Men det er usikkert, om den vil kunne give et kvalificeret bud på, hvor stor ventelisten til fleksjob reelt er, fordi der mangler data om kontanthjælpsmodtagerne.

Fortsættes side 4

Fleksjob og ventelister

Antal fleksjob

1. kvartal 2002	17.280
1. kvartal 2003	22.881

Venteliste til fleksjob

	Marts 2002	Marts 2003
Ledighedsydelse imellem fleksjob	731 personer	2084 personer
Ledighedsydelse før første fleksjob	998 personer	1910 personer
Ialt	1.729 personer	3.994 personer
Kontanthjælpsmodtagere visiteret til fleksjob	ukendt	ukendt

Kilde: Danmarks Statistik

Fortsat fra side 3

Ventelisten rammer skævt

Videnscentrets egne erfaringer, og erfaringerne hos mange af de offentlige og privatansatte jobkonsulenter, vi har talt med, viser, at mange borgere med handicap har grund til at føle sig skidt behandlet.

Det er især dem, som har været uden for arbejdsmarkedet længe, der bliver ramt af, at der ikke oprettes tilstrækkeligt mange job på særlige vilkår.

Samtidig med, at ventelisten til fleksjob vokser, bruger kommunerne en masse tid og kræfter på at sende folk i udsigtsløs aktivering og gentagne arbejdsprøvninger, konstaterer Inge Sørensen, der er jobkonsulent i Handicapidrættens Videnscenter.

- I stedet for at give medarbejderne plads til at tage hånd om den enkelte, arbejder kommunerne ud fra politisk besluttede kriterier og målgrupper. Det gør det ikke lettere for dem, der skal skaffe jobbene, siger hun.

Det er især kontanthjælpsmodtagere og langvarigt sygemeldte, der fokuseres på. Jobcenter Østdanmark hjælper kommunerne med at etablere og formidle job på det rummelige arbejdsmarked. Her mødes jobkonsulent Dorthe Randahl Nielsen med kommunale forventninger om, at ufaglærte kontanthjælpsmodtagere med funktionsnedsættelse skal beskæftiges på ordinære vilkår i 37 timer om ugen.

For mange kommuner har efter hendes mening ikke øje for, hvad kombinationen af manglende uddannelse, funktionsnedsættelse og mange år uden for arbejdsmarkedet betyder for arbejds- evnen. Resultatet er frustrationer og nedture for de mange, der ikke kan leve op til kravene.

Jobkonsulent Inge Sørensen, Handicapidrættens Videnscenter, støder ofte på personer, der er i klemme på grund af kommunens forventninger. Hun bistår fx med en 53-årige kontanthjælpsmodtager, som har været i aktivering siden 1984.

- Det er uforståeligt, at kommunen ikke for længe siden har konkluderet, at hans eneste chance er et job på særlige vilkår, som tager udgangspunkt i hans egne ressourcer. Jeg kalder

det manglende indlevelse, når man i stedet påstår, at han 'bare kan tage sig sammen'.

For syge til fleksjob

I Jobcenter Marselisborg i Århus konstaterer jobkonsulent Maria Overgaard, at en del af dem, kommunerne nu visiterer til fleksjob, har dårligere helbred end de førtidspensionister, hun hjælper i skånejob.

At mange tilmed er mindre motiverede end førtidspensionisterne, øger ikke chancen for succes. De har intet overskud og føler sig presset ud i noget, de ikke kan klare, forklarer hun.

I Skive Kommune protesterer jobkonsulent Trine Nielsen, hvis en borger fastholdes i gentagne arbejdsprøvninger. Hun er ansat i Erhvervsgruppen, der varetager kommunens opgaver med at formidle skåne- og fleksjob.

Trine Nielsen synes, at hun får henvist for mange til fleksjob, som for længst burde være tilkendt pension. En del af disse sager forsøger hun at afslutte med en forvisitering til førtidspension.

- To arbejdsprøvninger er i de fleste tilfælde nok til at drage en konklusion. Så er der ingen grund til at trække de pågældende igennem nye afklaringsforløb og påføre dem endnu flere nederlag, mener hun.

Men i en del tilfælde får hun sagen retur. Konsekvensen vil ofte være, at personen havner på ventelisten.

Den situation kender jobkonsulenterne i Handicapidrættens Videnscenter. De ser mange eksempler på, at personer bliver visiteret til fleksjob, hvorefter der ikke sker mere.

- Det er urimeligt, når kommuner på den måde undlader at skabe klarhed og i stedet passiviserer folk på en venteliste, siger jobkonsulent Inge Sørensen.

Passivisering

Passiviseringen rammer paradoksalt nok også personer, der har mange jobmæssige ressourcer - hvis bare der tages de nødvendige hensyn. Velfungerende, veluddannede handicappede fulde af arbejdslyst oplever at blive visiteret til fleksjob, hvorefter støvet sænker sig over deres sagsmappe. De får ikke den hjælp, de har brug for, så de kan finde et job.

Eller der sker det, som bl.a. Sclero-

seforeningen har eksempler på, at jobkonsulenterne for hurtigt giver op, når det første fleksjob viser sig ikke at blive en succes.

- Virksomhederne får ikke den nødvendige rådgivning, ligesom den meget vigtige opfølgning er for dårlig eller mangler helt, når fleksjobbet er etableret, siger socialrådgiver Bente Røttig.

I det private jobbureau PlusJob i Hjørring siger Birgitte Maliki Christensen, at mange kommuner har problemer med at matche personer og job, fordi de mangler indgående kendskab til dem, de skal skaffe i job.

- Sagsbehandlerne kommer ikke tæt nok på folk på grund af den måde, deres arbejde er organiseret, siger hun.

Fortielser skaber problemer

Et andet problem er, hvis der ikke er åbenhed om handicappet. Det er især et problem med de usynlige handicap. På den måde skabes forventninger hos virksomhederne, som de nye medarbejdere ikke kan leve op til.

Succesen risikerer at blive kortvarig, hvis et job på særlige vilkår etableres på falske præmisser. Jobkonsulent Inge Sørensen bliver vred, når en arbejdsprøvning munder ud i, at en persons arbejdsevne vurderes til tre timer om dagen med en tilføjelse om, at den måske kan øges til fem timer, 'hvis hun bider tænderne sammen'.

- Som syg skal hun ikke bide tænderne sammen for at klare sit arbejdsliv. Hun skal have et job, der matcher hendes arbejdsevne, og chancen for succes er langt større, når man fra starten fortæller, hvilke hensyn, der skal tages. Så lykkes det også at finde job til dem, der ikke kan arbejde 20 timer om ugen, fastslår Inge Sørensen.

I Videnscentret er udgangspunktet:

Jobbet må ikke sluge så meget af ens energi og ressourcer, at det forringer livskvaliteten i stedet for at forbedre den. Målet for det rummelige arbejdsmarked må ikke være at suge de sidste ressourcer ud af mennesker, som har det svært i forvejen.

Usynligt handicap kræver noget at stå imod med

Af
Ove Kristiansen, Pressebureau 2000

Social udstødelse og oplevelsen af at have 'systemet' imod sig rammer hårdt, når kommunen tager skyklapper på. Luften er tyk af sagte og usagte bebrejdelser; siger en af dem, der sidder i det kommunale hængedynd. Hans historie er ikke enestående.

Det kræver sin mand at være handicappet i Danmark, og er det et usynligt handicap, skal der være ekstra meget at stå imod med i mødet med kommunen.

Niels Akselsen, 34 år, har ét stort ønske: At blive taget alvorligt af den kommune og det system, der afgør hans fremtid på arbejdsmarkedet og dermed hans families trivsel og livskvalitet.

Igennem mange år har han forsøgt at blive visiteret til et job på særlige vilkår. Men Hvalsø Kommune afviser. Herfra er kravet, at han 'tager sig sammen' og finder et ordinært 37-timers job.

Det har han så gjort. Trods sukkersyge med komplikationer i form af kronisk diaré, ledsmerter og nu også springfingre har han haft fysisk krævende job som rengøringsassistent, tagdækker, brolægger, murerarbejdsmand og lignende. Som ufaglært med hænderne skruet rigtigt på, er det den type job, han kan få.

Kroppen siger fra

Men ofte er ansættelsen sluttet med en sygemelding, fordi kroppen og psyken ikke holder til belastningen i længere tid. Ifølge jobkonsulent Torben Pehrsson, Handicapidrættens Videnscenter, en sygehistorie, der peger mod et fleksjob. Eller i det mindste mod en seriøs og alvorligt ment arbejdsprøvning. Niels Akselsen har haft sukkersyge siden starten af 1980'erne, og komplikationer i form af tarmproblemer siden 1989. Usynlige handicap med mindre man kaster et blik på hans

Foto: Nils Juel Berg

Niels Akselsen har gennem en årrække pga. sygdom forsøgt at blive visiteret til et job på særlige vilkår. Men Hvalsø kommune mener, at han "skal tage sig sammen" og finde sig et ordinært 37-timers job.

medicinudgifter – eller vælger at tro hans beskrivelse og forsøger at danne sig et samlet billede af hans sygdom og arbejdsevne.

Især tarmproblemerne med kronisk diaré gør det umuligt at passe og fastholde et fuldtidsjob. For at møde kl. 7 må han stå op imellem kl. 4.00 og 4.30, fordi han skal bruge mindst et par timer til at stabilisere maven med medicin. Når det mislykkes, styres dagen af en ukontrollabel mave, og han må blive hjemme.

Bivirkningerne er kronisk utilpashed, madlede og træthed. Inden for de seneste par år er ledsmerter og springfingre kommet til. Hver morgen bruger han 20 minutter under den varme bruser for at få leddene varmet op.

Kommunen ignorerer 15 års erfaringer

- Pointen er, at Niels har været syg i 10-15 år. Men kommunen vil ikke erkende det og afskærer ham tilmed fra en reel vurdering af arbejdsevnen. I stedet fokuserer kommunen hver

gang på den aktuelle sygemelding og undgår på den måde at danne sig et samlet billede af hans situation, siger Torben Pehrsson.

Lige nu er sagsbehandlingen igen stillet i bero, fordi kommunen venter på, at Niels Akselsen får sin springfinger ordnet. Derefter er der lagt op til en ny tur i aktiveringskarrusellen. Uden hensyn til, at springfingeren er en lille brik i det samlede sygdomsbillede. I ventetiden fastholdes Niels Akselsen i en uafklaret og uholdbar situation, hvor hele familien lider under det psykiske pres.

Chikane

- Det er ikke første gang, vi ser, at personer med usynlige handicap presses ud i urealistiske arbejdsprøvelser. Det direkte og indirekte psykiske pres er kolossalt. Der er noget fundamentalt galt med synet på dem, der som Niels Akselsen er allermost afhængige af kvalificeret hjælp fra fællesskabet, siger Torben Pehrsson.

Fortsættes side 6

De samme kommuner reagerer ofte med vrede, når hårdt prøvede borgere skaffer sig en bisidder fra en handicaporganisation eller fx. Handicapidrættens Videnscenter. Det skete også for Niels Akselsen.

- Det udartede til direkte chikane, hvor jeg blev kaldt til møder på Rådhuset med 30 minutters varsel, så jeg var afskåret fra at få Torben Pehrsson med, fortæller Niels Akselsen.

Han har også prøvet at blive presset til at aflyse en kontrol på sygehuset, fordi sagsbehandleren krævede at se ham til et møde.

Arbejdsprøvning på skrømt

Da jobkonsulent Torben Pehrsson blev involveret i sagen, blev der etableret en arbejdsprøvning. En slags arbejdsprøvning, skulle det vise sig. Den foregik i en lille familiedrevet virksomhed uden struktur, uden afgrænsede arbejdsopgaver og med mangelfuld rådgivning fra kommunen.

En rigtig kaosvirksomhed. Uegnet til arbejdsprøvning. Det erkendte den ansvarlige for arbejdsprøvningen efter seks uger. Niels Akselsen og Torben Pehrsson blev stillet i udsigt, at der skulle findes en anden virksomhed, der egnede sig bedre til arbejdsprøvning. 14 dage senere blev Niels Akselsen frataget dagpengene og overført til kontanthjælp begrundet i uenighed om den daglige arbejdstid.

Kommunen havde allerede inden arbejdsprøvningens start lagt en plan, hvorefter arbejdstiden i løbet af tre uger skulle stige fra 3 timer om dagen til fuld arbejdstid. Oveni skulle lægges ca. to timers transporttid.

- Helt urealistisk. Sagsbehandleren kan ikke sidde på sit kontor og uden hensyn til de faktiske forhold beslutte, at Niels kan klare en 37 timers arbejdsuge, siger Torben Pehrsson. Med beslutningen om at fratage ham sygedagpengene mistede kommunen interessen for arbejdsprøvningen. Niels Akselsen kunne nu selv beslutte, om han ville fortsætte i arbejdsprøvningen. Han valgte at gennemføre de aftalte tre måneder, men kommunen var stået af. Afgørelsen er anket til Det Sociale Nævn, og Torben Pehrsson har for første gang valgt at bede Den Uvildige Konsulentordning på Handicapom-

rådet om bistand. DUKH kan ikke afgøre sager, men arbejder med mægling og rådgivning af enkeltpersoner og myndigheder. Institutionen er etableret for at styrke handicappedes retssikkerhed. Der er indkaldt til et indledende møde med alle parter i midten af oktober.

Foto: Nils Juel Berg

Social udstødelse

I mellemtiden søger Niels Akselsens familie på 10. år at få hverdagen til at hænge sammen. Samleveren Sanne Jensen har sit gode job som social- og sundhedshjælper. Hun bruger kræfterne på at beskytte børnene på 7 og 11 år mod konsekvenserne af den sociale udstødelse, familien oplever, og beskytte Niels mod at påføre sig selv flere smerter og for tidlig nedslidning.

Hun vil gerne videreuddannes til social- og sundhedsassistent. Men det lader sig ikke gøre på grund af Niels' uafklarede situation.

De psykiske omkostninger er høje. Ikke mindst for Sanne. Niels er mere tykthudet, selv om heller ikke han i længden har helbred til at være afhængig af det sociale system. Hans drøm er et fleksjob på nedsat tid.

- Jeg er hverken arbejdssky eller doven, 37 timer om ugen går bare ikke. Men de tror mig ikke. Du har 'jo bare sukkersyge', lyder svaret. Hvorfor er det lige, at kommunen tror, at jeg frivilligt opgiver vellønnede job for at blive henvist til dagpenge og kontanthjælp, der smadrer familiens økonomi? spørger Niels Akselsen undrende.

Kontorassistent på det Kongelige Bibliotek

Jesper bor i Kastrup og er 33 år. Han lider af skizofreni. Han er student og har et pc-kørekort. Han har i et par år arbejdet på almindelige vilkår i et kontorjob. Siden august 2001 har han arbejdet i et fleksjob som kontorassistent på det Kongelige Bibliotek. Han arbejder 25 timer om ugen. Sammen med fem andre er det hans opgave at taste kortkataloger på gamle bøger ind i en database, så bøgerne kan findes i basen via internettet. En af hans kollegaer er også i fleksjob. Jesper er glad for sit job:

- Jeg ved, at mit arbejde har en betydning for andre. På et tidspunkt kan studerende og andre finde bøgerne via databasen, og det er en stor hjælp for dem. Derfor har jeg en vigtig funktion. Jeg er glad for, at der er brug for mig på arbejdsmarkedet selv om jeg ikke kan arbejde fuld tid. Det er meget tilfredsstillende.

- Mine kollegaer synes ikke, det er et problem, at jeg er i fleksjob. Jeg indgår i arbejdet på samme måde som de andre.

- Det er godt at være i arbejde, fordi det giver livskvalitet. Det sociale betyder meget for mig. At mødes med kollegaerne og snakke sammen.

- Samtidig arbejder jeg med noget, som har min interesse. Da jeg skulle finde et fleksjob, ville jeg allerhelst arbejde med indtastningsopgaver på et bibliotek. Det fortalte jeg Inge Sørensen (jobkonsulent i Handicapidrættens Videnscenter), da vi havde en snak om mine jobønsker. Det tog hun udgangspunkt i, og på den baggrund fandt vi jobbet på det Kongelige Bibliotek, fortæller Jesper.

I sin fritid kan Jesper lide at cykle, gå ture og læse en masse bøger. (Jesper hedder i virkeligheden noget andet, men hans navn er kendt af redaktøren)

En mand med KRÆMMER-MENTALITET

Kunderne kommer i en lind strøm ind i butikken for at kigge på antikviteter. Der pruttes om prisen på flere sprog - og det er tydeligt, at der er en god kræmmer i Josef Krejbich. Han sælger ikke blot flotte gamle glas til 500 kr stykket, han giver også folk en god oplevelse med på vejen. "Den mand kan sælge sand i Sahara!", fortæller hans arbejdsgiver.

Af Dorthe Christiansen
Foto: Tinie W. Rasmussen

hvad jeg sagde, og det var ham der ud fra min gennemgang af tidligere job og interesser pludselig sagde: Hvad med Antikhjørnet Bagsværd, hvor du blev udlært, kunne du tænke dig at komme tilbage der til? Og det kunne jeg da egentlig godt. Derfor tog Torben straks kontakt til Anne-Lise (Antikhjørnets ejer red.), som fra starten var positiv over for at få mig i et fleksjob, fortæller Josef. Der blev lavet en mødeaftale, hvor Josef, Torben og Anne-Lise Højland (ejer af Antikhjørnet Bagsværd) og hendes mand fik afklaret, hvad det indebar at ansætte Josef i et fleksjob. Mødet endte ud i en ansættelse: Josef startede i et fleksjob 20 timer om ugen, men på vekslende dage efter behov. Der var tre måneders prøvetid.

Jeg giver ikke nøglen til hvem som helst!

Anne-Lise Højland er selv handicapet som følge af polio, da hun var barn. Derfor har det tidligere været oppe at vende, om hun skulle have hjælp i butikken. Men som hun siger: - Jeg udleverer ikke nøglen til hvem som helst. Det er jo dyre ting, jeg har i butikken, og derfor lukker man ikke alle mulige ind!

Fortsættes side 8

Josef Krejbich er 31 år og har leddegigt. Han er gift og har to børn. Han bor med familien i Vor Frue uden for Roskilde. Josef er uddannet salgsassistent med speciale i guld og sølv. Han blev udlært i Antikhjørnet Bagsværd i 1995 og prøvede herefter lidt af hvert. Blandt andet arbejdede han en periode som sælger af hårde hvidevarer, han har solgt møbler, og han har også gået arbejdsløs i en periode. Men i starten af sommeren 2002 vendte han tilbage til sin gamle arbejdsplads Antikhjørnet Bagsværd i et fleksjob 20 timer om ugen.

Jobsituationen afklares

For omkring tre år siden fik Josef mere og mere ondt i sine led, og det viste sig, at han havde leddegigt. Josef kom i kontakt med kommunen, og der skulle ske en afklaring af hans jobsituation. En periode som krævede sit af Josef:

- Når man får et handicap, så skal man igennem systemet, og det har jeg haft det svært med. Hvis man ikke er syg,

så bliver man syg. Det er mere end hæmsko, end det er en hjælp. Jeg har i flere omgange været i arbejdsprøvning på BOMI for at afklare min situation. Men der kommer ikke noget ordentligt ud af det. De ser ikke på en som en person, man tilhører bare en gruppe, som man skal behandle ud fra fastsatte standarder, siger Josef.

Josef ville gerne i arbejde, men var klar over, at det skulle være på nedsat tid. Derfor var fleksjob en oplagt mulighed. I forhold til kommunen, var der heller ikke problemer med at blive indstillet til et fleksjob. Derimod var der ikke meget hjælp at hente i forhold til at få hjælp til at finde et. Af den grund tog Josef kontakt til Torben Pehrsson, jobkonsulent i Handicapidrættens Videnscenter:

- Det var en helt anden oplevelse at møde Torben. Egentlig sagde jeg de samme ting til Torben, som jeg havde sagt til kommunens jobkonsulent, forskellen er bare, at Torben har den vinkel på, som man skal have. Han så mig som en person og hørte efter,

Derfor var hun, indtil Torben Pehrsson henvendte sig, meget afvisende over for tanken om at skulle ansætte en på særlige vilkår. Hun havde med hjælp fra sin mand klaret butikken i 25 år - og sådan skulle det fortsat være. Men Josef havde hun kendt, siden han som teenager havde henvendt sig i butikken for at få et fritidsjob, og da han ikke var til at stå for, havde han fået et job, som bl.a. indebar, at han skulle vaske vinduer og pudse sølvtøj. Senere fik han en læreplads i butikken. Hun kendte derfor Josef særdeles godt i forvejen, og havde tillid til ham, og det var alt afgørende:

- Jeg ville aldrig have ansat andre end Josef. Med ham var det sådan, at jeg allerede fra første dag kunne give ham en nøgle. Jeg har tillid til ham - og så er han god til at sælge. Den mand kan sælge sand i Sahara, siger Anne-Lise Højland.

I starten regnede Anne-Lise med, at Josef først og fremmest skulle aflaste hendes mand, som har hjulpet til i butikken, fordi Anne-Lise p.g.a sit handicap ikke kan klare fysisk krævende arbejdsopgaver. Fx kan hun ikke selv flytte ting ud på gaden, når butikken åbner, og hun kan ikke løfte tunge ting eller tage lamper ned fra loftet. Anne-Lise sidder på en stol, og dirigerer kunderne rundt i butikken efter det, som de skal bruge. Det har medført mange sjove situationer, som når amerikanske turister må kravle rundt på en stige for at få fat på den lysekroner, som de gerne vil købe med hjem. Men det er ikke noget problem, det tager kunderne i stiv arm, og mange synes ligefrem det er sjovt - og det er jo også en god historie at fortælle, når man kommer hjem. Josef har bedre mulighed for at komme rundt i butikken og tage ting

ned til kunderne. Han kan også flytte ting ud foran butikken. Anne-Lise har også fået bedre mulighed for at holde fri fx i forbindelse med ferie eller behandling. Derfor har det på mange måder været en gevinst at få Josef ansat:

- Josef har helt sikkert aflastet mig meget mere, end jeg havde forventet. Jeg er meget tilfreds med at have ham her, fortæller Anne-Lise Højland.

En rigtig kræmmer

Josef er også glad for at være tilbage på sin gamle arbejdsplads. Det betyder meget for ham at være i arbejde:

- Dagene blive hurtigt for lange og for kedelige, når man er uden arbejde. Jeg bliver doven, og jeg er mere opmærksom på min sygdom og får ondt af mig selv. Inde i dig selv føler du dig uden for, og andres syn på dig ændrer sig også. At du ikke bliver brugt til noget arbejdsmæssigt opfattes negativt.

Og så er man jo et socialt menneske, som gerne vil møde andre og snakke. Det er også godt at komme hjem til familien og have noget at fortælle om. Når man har gigt, er det også vigtigt at være i bevægelse, selv om man samtidig ikke må overanstrenge sig. Jeg synes, jeg er et mere helstøbt menneske, når jeg er i arbejde, fortæller Josef.

Men det er selvfølgelig ikke ligegyldigt, hvilket arbejde man har. Det mest optimale er naturligvis at beskæftige sig med noget, som man brænder for:

- Jeg er meget glad for at arbejde med gamle ting. Jeg kan lide spillet, der foregår, når man handler med antikviteter. Der pruttes om prisen, og vi skal forsøge at finde hinanden. Jeg forsøger mig med nogle sjove bemærkninger. For det er vigtigt at give kunderne en god oplevelse med på vejen, det er tit en forudsætning for at få dem til at handle. Jeg må nok erkende, at der er en kræmmer-mentalitet i mig, fortæller Josef Krejbich.

Josef er tilbage på sin gamle arbejdsplads Antikhjørnet Bagsværd men denne gang i et fleksjob 20 timer om ugen. Han er vild med at sælge antikviteter og elsker det spil, der foregår mellem ham og kunden.

Skånejob 9 timer om ugen

Dorthe Kirsch er 37 år og bor i Solrød med sin 13 årige søn. Hun har en bindevævssygdom og blev af den grund førtidspensioneret i 1994. Dorthe er uddannet kontorassistent i Solrød kommune, men har ikke været i arbejde siden hun blev udlært i 1989. Men en dag var hun til engelsk på Solrød Bibliotek, og her så hun et opslag fra Handicapdrættens Videnscenter om muligheden for at få hjælp til at finde et skånejob. Det vækkede Dorthes interesse, og hun tog derfor kontakt til jobkonsulent Inge Sørensen for at få en snak om sine jobmuligheder. Det resulterede i, at Dorthe for to år siden startede i et skånejob i Greve svømmehal 15 timer om ugen. Siden er arbejdstiden sat ned til 9 timer om ugen efter eget ønske. Dorthe udfører forskellige kontoropgaver som fx at lave sæsonkort til svømmehal og motionsrum, kopiopgaver, hun udregner vandprøver og laver kaffe til møder. Dorthe er glad for at være en del af arbejdsmarkedet:

- Det er rart, at der er brug for mig, selv om jeg har en sygdom, og derfor ikke kan arbejde fuld tid. Nu er jeg med til at bidrage med det jeg kan. Mine arbejdskolleger er utrolig søde, og jeg bliver ikke forskelsbehandlet.

- Første dag jeg var på arbejde, blev jeg lidt skræmt over, at der var så meget, som skulle laves. Jeg havde jo gået hjemme i mange år. Men efterhånden begyndte jeg at sætte pris på at komme hjemmefra. Jeg måtte dog erkende, at jeg havde lagt for hårdt ud med 15 timer om ugen, og min arbejdstid blev derfor sat ned til 9 timer om ugen. Det passer mig meget bedre.

- Det er ikke pengene, som motiverer mig til at have et skånejob - det handler jo kun om lidt lommepege. Det, som virkelig betyder noget, er at komme ud og snakke med andre, at få nogle andre indtryk og oplevelser. Fællesskabet med mine arbejdskolleger betyder meget for mig, fortæller Dorthe Kirsch.

Drømmejobbet hos Socialdemokraterne

Af Dorthe Christiansen

Foto: Lars Bahl

For Lene Rasmussen er en drøm gået i opfyldelse: Hun arbejder med det, som interesserer hende allermost, nemlig politik. Og ikke nok med det. Arbejdet foregår for det parti, som hun nærmest er født ind i: Socialdemokraterne.

Lene Rasmussen er 39 år og bor i Tune med sin mand og to børn. I maj 1998 blev hun syg og fik siden konstateret sclerose. På det tidspunkt var hun i gang med en uddannelse til engelsk korrespondent, en uddannelse som hun senere gennemførte på revalidering. I dag arbejder Lene som sekretær i Socialdemokraternes sekretariat for folketingsmedlem Jeppe Kofoed i et fleksjob 20 timer om ugen.

- Første dag jeg var på arbejde, havde jeg næsten kuldegysninger over at gå rundt på gangene sammen med landets politikere, siger Lene Rasmussen.

Kontaktede Handicapidrættens Videnscenter

I forbindelse med at Lene stod overfor at skulle i arbejdsprøvning, tog hun kontakt til Inge Sørensen, som er jobkonsulent i Handicapidrættens Videnscenter. Hun havde hørt om Inge gennem en veninde. På det tidspunkt

forestillede Lene sig, at hun skulle arbejde på almindelige vilkår, men på nedsat tid. Hun vidste, at hun på grund af sin sygdom ikke kunne arbejde på fuld kraft, fordi hun hurtigt bliver træt og udmattet. Men arbejde ville hun gerne. Inge Sørensen fortalte Lene om muligheden for at komme i fleksjob, og det lød som en god idé. Lene fik en snak med sin sagsbehandler om muligheden for fleksjob, og hun bakkede op om ideen:

- Min sagsbehandler var ualmindelig sød og fleksibel hele vejen igennem. Hun viste stor forståelse for min situation. Hun var også interesseret i, at jeg fik nogle forhold, som kunne holde mig på arbejdsmarkedet, så længe som muligt. Så det var en positiv oplevelse - og måske også lidt overraskende. Jeg har jo hørt de værste historier om sagsbehandlere, men personligt er jeg kun blevet godt behandlet, fortæller Lene Rasmussen.

Lene mødtes med Inge Sørensen for at få hjælp til at finde et job. Lene medbragte nogle jobannoncer til mødet, og Inge ringede straks op til arbejdspladserne. Men uden resultat. De fik en snak om Lenes interesser og ønsker for et job, og her var det især Lenes interesse for politik, som Inge bed mærke i. Nu var det så heldigt, at Inge på et tidspunkt havde haft en snak med folketingsmedlem Anne Marie Meldgaard om muligheden for at få ansat en person i fleksjob, og da politikerens havde været positiv overfor ideen, var det oplagt for Inge at gå videre ad det spor. Inge Sørensen fortalte Lene om ideen:

- Jeg blev helt vildt opstemt. Jeg har altid været politisk interesseret og er nærmest født socialdemokrat, så jeg kunne ikke komme et bedre sted hen end hos socialdemokraterne. Det lød bare som drømmejobbet, fortæller Lene.

Starter som hjælpesekretær

Inge fik arrangeret en jobsamtale med Anne Marie Meldgaard og to dage efter samtalen startede Lene i et fleksjob. Til at begynde med som hjælpesekretær for fire socialdemokratiske

folketingsmedlemmer, heriblandt Anne Marie Meldgaard og Jeppe Kofoed.

Hun startede i september 2002:

- Første dag jeg var på arbejde, havde jeg næsten kuldegysninger over at gå rundt på gangene sammen med landets politikere. Jeg var fuldstændig opstemt og lykkelig. Det var bare så fantastisk en følelse, fortæller Lene.

Allerede omkring fem måneder senere, flyttede Lene kontor, fordi Socialdemokraterne lavede nogle omstruktureringer og Jeppe Kofoed blev udenrigspolitisk ordfører og dermed flyttede i ledelsessekretariatet. Derfor startede Lene i stedet i Socialdemokraternes sekretariat, hvor hun i de første måneder hjalp Pia Gjellerup og Pernille Blach Hansen og herefter blev sekretær for Jeppe Kofoed sommeren 2003:

- Da jeg startede herinde, var der skræddersyet en stilling til mig. Min opgave var at aflaste den sekretær, som indtil jeg startede, havde klaret alle opgaverne alene. Jeg havde det virkelig godt sammen med hende, og jeg var meget glad for at være der. Derfor var jeg lidt ked af at skulle flytte. Jeg var lige faldet godt på plads og skulle nu lære nyt igen. Og mit store problem er jo min træthed. Men det er gået over al forventning!, fortæller Lene.

Da Lene flyttede i sekretariatet var opgaverne ikke beskrevet i forvejen. Hun har derfor i højere grad været med til at forme sit nuværende job. Til gengæld er det måske om muligt endnu mere spændende - og i hvert fald mere udfordrende. Der bliver hele tiden diskuteret politik i sekretariatet og folketingets debatter bliver fulgt på fjernsynet.

Fortsættes side 10

Fortsat fra side 9

Holder styr på kalenderen

Lene er ansvarlig for Jeppe Kofoeds kalender tre dage om ugen. Arbejdsopgaverne er meget afvekslende:

- Jeg besvarer breve og har kontakt til folk, som gerne vil i kontakt med Jeppe. Jeg fortæller Jeppe om henvendelserne og får besked på, om jeg skal lave et møde, give sagen videre til en anden eller give et afslag. Jeg passer hans telefon, og tager imod gæster. Jeg holder styr på Jeppe's kalender, og derfor kan man sige, at det er min opgave i samarbejde med en anden sekretær, at sørge for at dagligdagen kan løbe rundt for Jeppe. Der er ikke to dage som ligner hinanden. Der er nye udfordringer hver eneste dag, siger Lene.

Lene er så glad for sit job, at det næsten ikke kan beskrives:

- Jeg har aldrig haft et bedre job. Jeg havde slet ikke forestillet mig, at jeg kunne få sådan et job. Det havde jeg slet ikke fantasi til at forestille mig.

Jeg lærer nyt hele tiden, og bruger mig selv. På den måde træder min sygdom lidt i baggrunden. Jeg får noget andet at tænke på.

- Det har givet mig selvtillid. Når man bliver syg, tænker man altid på, om man nu bliver kasseret. Derfor er det dejligt, at der var brug for mig. Og det gode er, at jeg bliver behandlet på lige fod med de andre. Jeg tænker aldrig selv på, at jeg er ansat på andre vilkår end de øvrige medarbejdere her - det tror jeg heller ikke, de gør!

- Jeg arbejder tre dage om ugen. Nogle gange er jeg her i længere tid end nødvendigt. Men det er ikke, fordi jeg bliver presset til det, men det er så spændende at være her, og så kører det jo bare der ud af, fortæller Lene Rasmussen.

Vi er stærke og seje!

Af Dorthe Christiansen

Foto: Sonja Iskov

Er det virkelig muligt at være skuespiller, når man bruger el-kørestol og ikke kan bevæge hovedet?

Det er fredag aften d. 5. september 2003 på rådhuset i Køge. I forbindelse med handicapåret har Køge kommune planlagt en række aktiviteter som over 2 dage sætter fokus på mennesker med handicap. Nu er tiden kommet til cabaréen "GOG", som bliver fremført af tre skuespillere, som alle har et handicap: Mikkel Lund er spastiker, Søren Knudsen har muskelsvind, og Torben Pehrsson mistede som 21 årig det ene ben. Rummet er fyldt med forventningsfulde mennesker - som alle får, hvad de er kommet efter: Supergodt skuespil, underholdning og masser af humor. Der bliver grinet igennem, klappet og jublet.

Stykket sætter spot på forskellige aspekter ved at have et handicap fx:

- *Hvordan er det, når man skal have hjælp til det meste, og derfor har hjælper 24 timer i døgnet? Er det et liv, der er værd at leve? Ja, det er det - og det er et liv, der skal leves ordentligt, er svaret fra scenen.*

- *Som elkørestolsbruger opleves det ofte, at mange fokuserer mere på kørestolen end på mennesket, som sidder i den. Hvor fedt er det? Hvordan er det at føle sig usynlig?*

- *Og hvad ville du synes om, at blive hjulpet uden det er nødvendigt?*

- *Eller hvad med at forestille dig den modsatte verden. Hvor det er de handicappede, som er i overtal og dig, som er uden for?*

- *Og så vil vi jo alle sammen elskes for den vi er - og ikke af medlidenhed.*

Konklusionen er: Handicappede vil ikke være svage, men stærke og seje.

Efter forestillingen kan publikum stille spørgsmål til skuespillerne. Søren fortæller, at det svinger meget, hvor spørgelystne publikum er. Nogle gange er de mere generte og tilbageholdende.

Men under alle omstændigheder er holdningen, at det virkelig betyder noget, at komme ud blandt mennesker, som måske aldrig har mødt en handicappet før:

- At komme ud og optræde på fx skoler, hvor vi møder børn og unge kan måske være med til at påvirke deres holdninger til handicappede. De oplever, at selv om man har et handicap, så er man et menneske som alle andre. Og selv om man er kørestolsbruger og ikke kan bevæge sit hoved, behøver man ikke være hverken døv eller dum, siger Søren Knudsen.

Carbaréen "GOG" sætter spot på en række temaer, som er vigtige, når man har et handicap. Her er Torben og Mikkel i aktion på scenen.

Livet som inspiration

Carbaréen er sat sammen af to stykker, som blev fremført i forbindelse med Handicapårets Buskaravane, som kørte rundt i landet i 17 dage i juni i år.

Torben og Mikkel optrådte med den ene del af stykket rundt om i de byer, som karavanen kom forbi - og i syv af byerne blev stykket udvidet med en del mere, som Søren deltog i, og som blev vist på en skole i byen. Stykket er skrevet af forfatter Ulla de Frey i samarbejde med de tre skuespillere:

- Stykket er skrevet på baggrund af samtaler om, hvad det betyder at have et handicap. Vi bruger vores eget liv som inspiration, men forsøger samtidigt at tage fat i generelle problemstillinger med at have et handicap. For

På scenen er det lige meget, at jeg er kørestolsbruger - der ser folk mig som et menneske, fortæller Søren Knudsen.

mit vedkommende bruger jeg dog meget af mig selv i det her stykke, siger Torben.

Mikkel fortæller, at han også kan kende meget af sig selv i den rolle, han spiller, hvorimod Søren udelukkende føler, han spiller en rolle.

Ud af rammen

Når man ser Torben med lange bukser, opdager man ikke, at han har et træben. Han ligner alle andre. Med korte bukser er det en anden snak. I stykket kommer Torben ind på, at det nogle gange kan virke sejt. I datterens klasse er drengene fx lidt fascinerede: Er han halvt menneske, halvt maskine? Når man ser Søren og Mikkel er det mere iøjefaldende, at de har et handicap. El-kørestolen "fylder" meget. På scenen oplever Søren og Mikkel, at der skabes et rum, hvor de bliver set som mennesker:

- Når jeg er på en scene, føler jeg mig levende. På scenen er det lige meget, at jeg er kørestolsbruger - der ser folk mig som et menneske. Og så er det helt vildt fedt med folks reaktioner, siger Søren.

Mikkel fortsætter:

- Gennem mit skuespil får jeg vist, at jeg er mere end handicappet. Tilskuerne får øjnene op for, at man godt kan være et almindeligt menneske, selv om man er handicappet. Hvis jeg vil ses som et menneske, så skal jeg ud af den ramme, som er min kørestol. Rigtig mange mennesker ser først kørestolen, før de ser mig, siger han. Den opmærksomhed, som opnås, når man er på scenen, er også vigtig:

- Jeg trives på en scene. Det betyder meget med folks opmærksomhed. Men også selve processen med at lave teater er vigtig for mig. Jeg kan godt lide at dykke ned i et andet menneske: Hvor kommer han fra, og hvor er han på vej hen. Jeg kan godt lide prøverne og diskussionerne, som følger med, fortæller Mikkel.

Samtidig oplever Mikkel, at folk opfatter det meget positivt, når han fortæller, at han er skuespiller.

Fremtidsdrømme

Søren og Mikkel har planer om at skrive et skuespil sammen. De deler også en drøm om, at være med i serier eller film. For Mikkels vedkommende er det indtil nu blevet til et par statistroller. Men indtil nu har det ikke været så almindeligt at bruge mennesker som rent faktisk har et handicap i roller som handicappede.

Mikkel:

- Når man i dag skal bruge en handicappet i en film, så sætter man en skuespiller uden handicap ned i en kørestol, fremfor at bruge en handicappet. Man satser på det, man kender, fremfor at prøve noget nyt. Måske er der heller ikke tillid til, at der findes dygtige handicappede skuespillere.

Og Søren fortsætter:

- Men vi håber, det bliver mere almindeligt at bruge handicappede i film i takt med, at vi også bliver mere synlige i gadebilledet.

For Torbens vedkommende bliver skuespil nok aldrig det primære i hans

Mikkel Lund håber, at den etablerede filmindustri på et tidspunkt får mod på at bruge handicappede skuespillere i stedet for at bruge "raske" skuespillere i roller som handicappede.

liv. Men han har fået øjnene op for, at skuespil er en god måde at formidle svære ting:

- Det er gået op for mig, at det er en god måde at formidle på, fordi folk kan mærke det man siger på en anden måde, end når man taler. Det som især driver min interesse for skuespil er muligheden for at formidle mit stof på en anderledes måde. Det er oplagt at bruge skuespillet som oplæg til en diskussion, mener Torben Pehrsson.

Ja, det er muligt!

Historien viser, at selv om man har et handicap og oven i købet ikke kan bevæge sit hoved - så kan man faktisk godt være en god skuespiller. Hvem ville umiddelbart have troet det?

Tænk, hvis vi lidt oftere tænkte: Ja, hvorfor ikke?

Er du interesseret i at høre mere om skuespillet "GOG" og/eller om muligheden for at købe stykket så kontakt:

Mikkel Lund: 39 76 34 14

Søren Knudsen: 40 57 72 88

Kort om skuespillerne

Mikkel Lund

Mikkel Lund er spastiker og fra Gentofte. Han er uddannet informatikassistent. Mikkel har bl.a. taget en 1 årig basisuddannelse i teatervirksomhed i London. Han har medvirket i en række skuespil og drømmer om en professionel skuespillerkarriere.

Søren Knudsen

Søren Knudsen bor i Stenløse. Han har muskelsvind. Søren har en HF-uddannelse. Søren vil som Mikkel gerne bruge endnu mere tid på skuespillet, og gerne som professionel.

Torben Pehrsson

Torben Pehrsson bor i Hillerød og arbejder som jobkonsulent i Handicapidrættens Videnscenter. For Torben er skuespil en fritidsinteresse.

Succes med netværk

Af Dorthe Christiansen

Stor interesse for Dansk netværk i tilpasset bevægelse og idræt. 66 personer deltog i netværkets 1. seminar.

I foråret 2003 tog Handicapidrættens Videnscenter initiativ til oprettelse af et netværk om tilpasset bevægelse og idræt. Netværket er for alle som gennem deres arbejde med tilpasset bevægelse og idræt er i kontakt med handicappede. Desuden er netværkets målgruppe mennesker, som har forskningsmæssig interesse for området. Formålet med netværket er:

- At arbejde for at udbrede viden om og forståelse for tilpasset bevægelsesaktivitet/idræt til mennesker med særlige pædagogiske behov.
- At arbejde for udvikling af metoder til undervisning og træning samt forskning og afklaring af begreber på området.
- At skabe forum for erfaringsudveksling og samarbejde.
- At arbejde for et udvidet samarbejde i Europa.

Fra starten har interessen for netværket været overvældende: Mere end 80 personer har tilmeldt sig. Mindst en gang om året vil der være tilbud til netværkets medlemmer om at komme på seminar.

1. seminar

Det første seminar blev holdt d. 14. august 2003 i Århus med deltagelse af 66 personer. Dagen startede med et oplæg af Liv Duesund, Dr. Scient

i Specialpædagogik ved Norges Idrætshøgskole om "Brug kroppen og glem kroppen" - en undersøgelse af syv unge piger mellem 14-19 år, som har anoreksi. Målet med undersøgelsen var dels at belyse om tilpassede bevægelsesaktiviteter kan bidrage til at formindske pigernes ekstreme optagenhed af kroppen og dels om socialt samspil i bevægelsesaktiviteterne kan få pigerne til at få fokus væk fra kroppen og over på aktiviteten. Konklusionen er, at det gennem tilpassede bevægelsesaktiviteter faktisk er muligt at få pigerne til at "glemme" kroppen.

Herefter kunne deltagerne vælge mellem fire workshops med temaerne:

- Idræt for udviklingshæmmede
 - Gymnastik til børn og unge med handicap
 - Idræt for svært fysisk handicappede
 - Idræt til grupper, hvor deltagerne har meget forskellige forudsætninger/inkluderende undervisning i idræt.
- Hver workshop bød på både et mundtligt oplæg om emnet samt praksis. Sidst på eftermiddagen mødtes alle igen til "Drama, udtryk og kropssprog" med Ida Hallas, underviser på Høvskovkollegiet i Århus.

Vil du være medlem?

Netværket er åbent for nye medlemmer. Vil du gerne være medlem, eller ønsker du yderligere oplysninger så gå ind på vores hjemmeside www.handivid.dk eller ring til idrætskonsulent Anne-Merete Kissow tlf. 46 34 00 00.

Ønsker du at læse en artikel om undersøgelsen af anoreksi pigerne skrevet af Liv Duesund og Finn Skårderud, så kan den lånes i Handicapidrættens Videnscenters bibliotek. Kontakt biblioteket på tlf. 46 34 00 00. Du kan også læse et resume af artiklen på dansk på vores hjemmeside www.handivid.dk - gå ind under punktet "Handicapidræt" og "Artikel om tilpassede bevægelsesaktiviteter og anorexia nervosa".

Handicapidrættens Videnscenter

Handicapidrættens Videnscenters opgave er på landsplan at:

- Samle og formidle viden om handicapidræt og job på særlige vilkår
- Fremme anvendelsen af handicapidræt i undervisning, forebyggelse og rehabilitering
- Overføre handicapidrættens erfaringer til andre sektorer
- Formidle job på særlige vilkår til mennesker med handicap

Videnscentret har et specialbibliotek med materialer om handicapidræt og job på særlige vilkår. Centret udgiver bøger og hæfter - og afholder kurser, foredrag og konferencer.

Den primære målgruppe for centrets arbejde er mennesker, som beskæftiger sig med handicappede - eller handicappede som gerne vil i arbejde. Men alle med interesse for handicapidræt og rehabilitering er velkomne til at kontakte centret. Hjælpen er gratis. Fire gange om året udkommer centrets nyhedsbrev "Brug Bolden" med informationer og artikler om handicapidræt og job på særlige vilkår. Det er gratis at abonnere på Brug Bolden.

Vil du vide mere, så gå ind på:
www.handivid.dk

BRUG BOLDEN

Redigeret af:

Dorthe Christiansen

Tryk: Glumsø Bogtrykkeri A/S

Miljøcertificeret efter ISO 14001

Udgivet af:

Handicapidrættens Videnscenter

Havnevej 7, 4000 Roskilde

Tlf. 4634 0000. Fax 4634 0011

e-mail: post@handivid.dk

www.handivid.dk

ISSN nr.: 1601-3158